

Staszów



J. SOBIEŃIAK

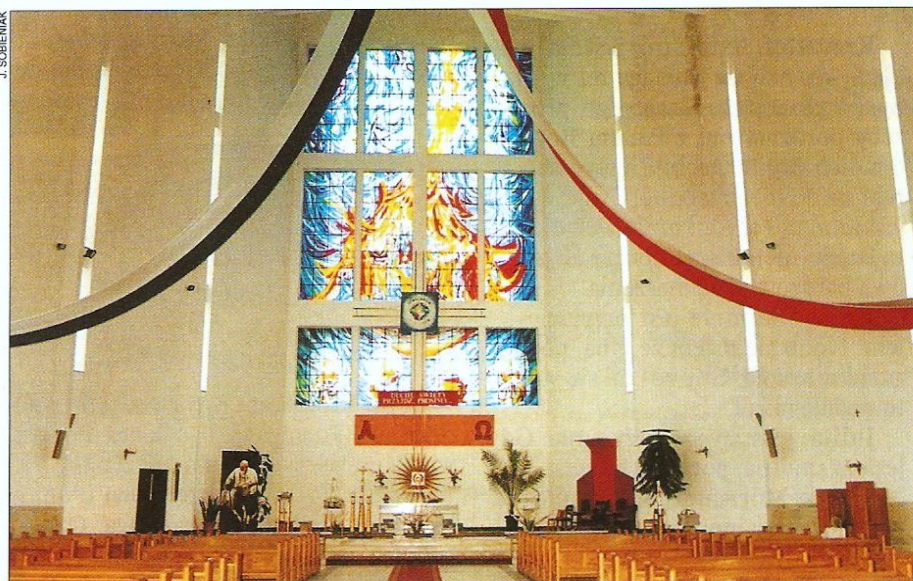
mano dopiero w 1982 roku. Nato-

miast 13 października 1996 roku świątynię konsekrował ks. bp Wacław Świrzawski - pasterz diecezji sandomierskiej. Kościół posiada dwie kondygnacje: górną - o powierzchni 1500 m² i dolną - o powierzchni 600 m² i może pomieścić około 5000 wiernych. Zachwyca także wielkością zainstalowanego witraża ze sceną „Zesłania Ducha Świętego.” Natomiast organy o 56 głosach są wykorzystywane do koncertów, jakie się tu organizuje.

Warto zaznaczyć, iż kościół posiada swoją głęboką symbolikę. Obie bowiem kondygnacje - górna i dolna - wyobrażają płynącą łódź. Jest ona w tradycji Nowego Testamentu nieodłącznie związana ze św. Piotrem i apostołami, którzy, jak wiadomo, byli rybakami. Świątynia pomimo że posiada dwie tak różne po-

Dzieje kościoła Ducha Świętego w Staszowie to historia trzech odrębnych budowli sakralnych: zboru ariańskiego, murowanego kościoła, który uległ zniszczeniu w czasie II wojny światowej oraz nowoczesnie zaprojektowanej świątyni. Atmosfera tolerancji, jaka panowała w Polsce i błędy religijne, szerzące się w XVI wieku, nie ominęły również Staszowa. W 1580 roku ówczesny właściciel miasta, Albert Łaski, wybudował na pagórku nad miastem zbór ariański, który swym kształtem i wielkością przypominał słynny w całej Europie zbór w Rakowie. Zbór nie przetrwał jednak długo, gdyż jego założyciel często przebywał poza krajem i nie interesował się zarządkiem swoich dóbr, a popadłszy w dług, musiał się zrzec majątku. Następni właściciele miasta, tj. Andrzej Ciołek wraz z synem Stanisławem, około 1596 roku, nie zmieniając konstrukcji budowli, przekształcili zbór w katolicki kościół pw. Ducha Świętego. Po prawie stu latach, bo około 1689 roku, świątynia uległa spaleni. Po kilku latach starań drewniany kościół odbudowano. 5 września 1696 roku konsekrował go ks. bp Stanisław Szembek. Od tego momentu przez prawie 240 lat podlegał niszczeniu. Kiedy już trudno było utrzymać kościół, rozebrano go. Jednocześnie w 1829 roku rozpoczęto budowę nowego kościoła, tym razem murowanego. Budowę udało się zakończyć w 1833 roku, a w 1848 roku konsekrować. Murowana świątynia posiadała trzy ołtarze. Na ołtarzu głównym pierwotnie znajdował się obraz Matki Bożej Niepokalanie Poczętej - aż do momentu sprowadzenia do Staszowa w 1899 roku obrazu Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Ołtarze boczne zostały poświęcone wizerunkowi Chrystusa

na Krzyżu oraz patronom zawodu szewskiego: Kryspianowi i Kryspinowi. Na ścianach wewnętrznych powieszono obrazy pochodzące z pięciu ołtarzy drewnianej świątyni m.in. św. Antoniego i św. Franciszka z Asyżu. Wystroju wnętrza dopełniły pomniki nagrobne i epitafia. Na wieży kościoła zaś umieszczono dzwony i zegar.



W 1900 roku do świątyni sprowadzono z Rzymu relikwie św. Stanisława - patrona młodzieży. Działo bowiem w mieście bardzo prężnie Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży męskiej i żeńskiej. Jednak podczas działań II wojny światowej lotnictwo niemieckie w nocy z 8 na 9 sierpnia 1944 roku zbombardowało całkowicie kościół. Ocalał jedynie obraz Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Już na początku 1945 roku podjęto próbę odbudowy, lecz zniszczenia okazały się zbyt duże. Zaraz więc po wojnie postanowiono wybudować na tym samym miejscu nowy kościół. Jednak czas realnego socjalizmu i polityka ówczesnych władz nie sprzyjały odbudowie. Pozwolenie otrzy-

wierchnie, stanowi całość i oznacza, że Kościół jest jeden, niepodzielny i nierozzerwalny, a prowadzi go papież - następca św. Piotra. Obecnie jest nim Jan Paweł II i do jego osoby najsilniej nawiązuje staszowska świątynia. Kościół pw. Ducha Świętego jest przede wszystkim wotum wdzięczności za uratowanie życia Janowi Pawłowi II pamiętnego 13 maja 1981 roku. Makieta kościoła została ofiarowana Ojcu Świętemu 12 czerwca 1999 roku w procesji z darami na Wzgórzu Sandomierskim, z zapewnieniem o codziennej modlitwie w jego intencji.

Agata Bazak